

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 P 002055 13 Gž 2
Brčko, 05.02.2014. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Tešić Dragane i Lucić Josipe, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Š. N. iz V. s.-Č., zastupanog po punomoćniku M. M. advokatu iz B., protiv tuženog DOO „B. G.“ B., zastupanog po punomoćniku O. Č. advokatu iz B., radi naknade štete, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 0 P 002055 12 P 2 od 10.05.2013. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 05.02.2014. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog DOO „B. G.“ B. SE ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 0 P 002055 12 P 2 od 10.05.2013. godine POTVRĐUJE, u prvom stavu izreke u dosuđujućem dijelu i u drugom stavu izreke kojim je odlučeno o naknadi troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, prvim stavom izreke, tuženi je obavezan da tužitelju na ime pretrpljene nematerijalne i materijalne štete isplati ukupan iznos od 11.087,60 KM i to: na ime naknade za pretrpljene fizičke bolove iznos od 4.500,00 KM, na ime naknade za pretrpljeni strah iznos od 3.000,00 KM i na ime naknade za umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 3.300,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.05.2013. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, a na ime naknade materijalne štete da mu isplati iznos od 287,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28.05.2008. godine (kao dana nastanka cjelokupne materijalne štete) do konačne isplate, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, a sa viškom tužbenog zahtjeva tužitelj je odbijen.

Istom presudom, drugim stavom izreke, odlučeno je da je tuženi dužan tužitelju nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.367,50 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Navedenu presudu žalbom pobija tuženi, zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava i predlaže da se žalba usvoji i prvostepena presuda preinači tako da se u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan a tužitelj obaveže na naknadu troškova postupka opredijeljenih podneskom od 10.05.2013. godine i na naknadu troškova takse na žalbu i troškova sastava žalbe u iznosu od 325,50 KM.

U odgovoru na žalbu tuženog tužitelj je naveo da su u prvostepenom postupku utvrđene relevantne činjenice u pogledu tužbenog zahtjeva tužitelja i da je na utvrđeno činjenično stanje pravilno primjenjeno materijalno pravo kada je zahtjevu tužitelja u ovom sporu udovoljeno kako je prvostepeni sud odlučio dosuđujućim dijelom prvog stava izreke pobijane presude i predlaže da se žalba tuženog odbije kao neosnovana.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH broj 8/09 i 52/10) ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga.

Prema obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je zahtjevu tužitelja u ovom sporu djelimično udovoljio odnosno odlučio je kao u dosuđujućem dijelu prvog stava izreke presude kod utvrđenih činjenica u postupku: da je tužitelj dana 04.02.2007. godine, kao uposlenik tuženog, radio na gradilištu u Brčkom (izgradnja zgrade „Kvadar“ u Brčkom), da su toga dana izvođeni radovi betoniranja zida zgrade „Kvadar“, da je tužitelj u izvršavanju ovih radova izlivaao beton za zid zašalovan na visini od oko 4m držeći crijevo za sipanje betona, da je izvršavajući konkretnu radnju stajao na oplati, da je na gradilištu tog dana bila postavljena skela visine oko 2m, da je u toku izlivanja betona oplata pukla pa je tužitelj pao sa oplata, da je usljed pada tužitelj zadobio tešku tjelesnu povredu (polomio je desnu petnu i desnu skočnu kost), da tužitelju poslovođa nije rekao da ne stoji na oplati izvršavajući radnju izlivanja betona, da se sa postojeće skele visine 2 m konkretna radnja nije mogla izvršavati zbog visine zašalovanog zida, pa je na osnovu ovih činjenica prvostepeni sud zaključio da je tuženi dužan tužitelju nadoknaditi štetu koju je pretrpio povredom na radu i to po principu objektivne odgovornosti a na osnovu odredaba članova 173. i 174. Zakona o obligacionim odnosima u vezi sa članom 73. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i članovima 38., 39., 40. i 48. Zakona o zaštiti na radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer djelatnost tuženog (građevinska djelatnost) predstavlja opasnu djelatnost a kod toga da tuženi u postupku nije dokazao postojanje razloga za isključivanje njegove odgovornosti (član 177. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima) odnosno da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenog-tužitelja niti da je tužitelj doprinio nastanku štete jer je tužitelj u izvršavanju radnog zadatka jedino i mogao stajati na oplati obzirom da postavljena skela nije bila adekvatna po vrsti i visini da bi se sa iste mogao izlirati beton (bila je niža od oplata odnosno zida) i da je ovaj radni zadatak i ranije izvršavan na isti način pa ni tužitelju, od nadležnog organa, nije bilo zabranjeno stajanje na oplati, a da je do pucanja oplata došlo zbog toga što je ista bila pričvršćena (spojena) na većem rastojanju od rastojanja na kome se inače (standardno) vrši učvršćivanje oplata sistemom žabica.

Kod toga da tuženi postojanje razloga za isključenje njegove odgovornosti nije dokazao i da nije dokazao da je tužitelj nastanku štete doprinio (jer je u izvršavanju radnog zadatka postupao kako se inače izlijevanje betona crijevom vršilo i koristio je zaštitnu opremu) obavezao je tuženog, koji nije obezbijedio potrebne uslove za izvršavanje konkretnog radnog zadatka postavljanjem odgovarajuće skele i dopustio je tužitelju da stoji na oplati koja nije bila pravilno učvršćena (zbog čega je pukla i tužitelj je pao i padom zadobio tešku tjelesnu povredu, pa je tuženi odgovoran za povređivanje tužitelja i nastanak štete) da tužitelju štetu koju je pretrpio nadoknadi i to da nadoknadi nematerijalnu štetu u iznosima navedenim u prvom stavu izreke pobijane presude jer dosuđeni iznosi prema odredbi člana 200. Zakona o obligacionim odnosima predstavljaju pravičnu novčanu naknadu, a materijalnu štetu u iznosu koji je tužitelj u postupku dokazao da je pretrpio, sve sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Kada pobija prvostepenu presudu tuženi prije svega tvrdi da ista ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama jer je prvostepeni sud pogrešno cijenio dokaze tužitelja i tuženog odnosno iste nije savjesno i brižljivo cijenio čime je povrijedio odredbu člana 8. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a što je bilo od uticaja na donošenje zakonite i pravilne odluke.

Ovaj sud nalazi da povreda odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ne stoji jer je prvostepeni sud dokaze provedene od stranaka u prvostepenom postupku cijenio onako kako mu to navedene odredba nalaže i u obrazloženju presude dao je analizu provedenih dokaza utvrđujući činjenično stanje i sa dovoljnim razlozima uzeo je naprijed navedene činjenice utvrđenim odnosno dokazanim.

Povredu odredaba parničnog postupka tuženi prema navodima žalbe nalazi i u tome što tužitelj nalaz i mišljenje ljekara specijaliste-hirurga dr. D. L. od 04.02.2007. godine u dokaznom postupku nije prezentirao sudu i tuženom, kao ni nalaz i mišljenje vještaka ortopeda za period od 05.02.2007. godine do 31.01.2008. godine i vještaka specijaliste fizikalne medicine od 30.01.2008. godine, a iste su uzeli u obzir u nalazima i mišljenjima vještaci dr N. D. i dr K. M. i sud ih je prihvatio kao dokaze prihvatanjem nalaza i mišljenja ovih vještaka, čime je učinio „bitnu“ povredu odredbe člana 215. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Po ocjeni ovog suda iznesenim navodima tuženi neosnovano ukazuje na povredu odredbe člana 215. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Naime, kada je vještacima dr. N. D. i dr. N. M. naloženo od suda da izvrše vještačenje i određen istima zadatak (prema prijedlogu stranaka) da utvrde težinu povrede koju je tužitelj zadobio, tok liječenja i intenzitet pretrpljenih fizičkih bolova i umanjeње opšte životne aktivnosti, pa su isti nalaze i mišljenje sačinili nakon uvida u raspoloživu medicinsku dokumentaciju tužitelja, onda činjenicom da konkretna medicinska dokumentacija nije predočena od tužitelja sudu i tuženom u toku postupka (tako da tužitelj provede dokaze uvidom u istu), nije došlo do povrede navedene odredbe Zakona o parničnom postupku, odnosno tuženom u konačnici time nije onemogućeno da raspravlja pred sudom jer je imao mogućnost da i o konkretnim nalazima i mišljenjima raspravlja pred sudom odnosno da se o istima izjasni izjašnjenjem o nalazima i

mišljenjima vještaka dr. N. i dr. N. koji su svoje zaključke i mišljenja zasnovali na konkretnoj medicinskoj dokumentaciji.

Žalbenim razlogom pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja tuženi ukazuje da je odlučnu činjenicu gdje je tužitelj trebao stajati izvršavajući konkretni radni zadatak prvostepeni sud utvrdio iz iskaza svjedoka K. A., J. S., O. N. i R. A., „a da na bazi svih provedenih dokaza nije mogao ovu činjenicu jasno i nedvosmisleno utvrditi“.

Kod toga da je prema obrazloženju pobijane presude sud (iz dokaza provedenih u postupku) pouzdano i sa jasnim i dovoljnim razlozima utvrdio da inače u izvršavanju radnog zadatka izlivanja betona radnik, dakle, i tužitelj treba da stoji i da konkretne radove izvodi sa skele, a tuženi u postupku nije dokazao da je adekvatna skela postojala na licu mjesta i da je tužitelju naloženo da radove sa iste izvodi, onda se tvrdnja tuženog u žalbi da navedenu činjenicu na osnovu konkretnih dokaza prvostepeni sud nije mogao jasno i nedvosmisleno utvrditi ukazuje paušalnom.

Kada adekvatne skele za izvršavanje radnog zadatka izlivanja betona za zid zgrade na licu mjesta nije bilo i kada tužitelju nije zabranjeno da izlivanje vrši sa oplata pa je oplata, koja nije bila propisno spojena (činjenica takođe pouzdano utvrđena u postupku koja se navodima žalbe tuženog ne dovodi u pitanje) dok je tužitelj držao crijevo za izlivanje betona (kako se uobičajeno drži u tom procesu) pukla, tvrdnja tuženog u žalbi da je šteta nastala propustom i nepažnjom tužitelja, zbog čega tuženi prouzrokovanu štetu tužitelju nije dužan nadoknaditi, ukazuje se neosnovanom kao i tvrdnja žalbe da je tužitelj doprinio nastanku štete, pa je prvostepeni sud pravilnom primjenom materijalnog prava obavezao tuženog da tužitelju štetu koju je pretrpio nadokandi jer kada tuženi nije obezbijedio potrebne uslove za izvršavanje konkretnog radnog zadatka postavljanjem odgovarajuće skele i dopustio je tužitelju da pri izvršavanju stoji na oplati koja nije bila propisano-adekvatno učvršćena, onda je odgovoran za povređivanje tužitelja i nastalu štetu.

Iznos naknade nematerijalne štete koji je prvostepeni sud utvrdio i po ocjeni ovog suda predstavljaju pravičnu novčanu naknadu saglasno odredbi člana 200. Zakona o obligacionim odnosima a odluka suda o naknadi materijalne štete tužitelju zasnovana je na pravilnoj primjeni odredbe člana 195. istog zakona kod toga da je tužitelj u postupku dokazao da je pretrpio materijalnu štetu u iznosu koji je sud i dosudio.

Sa navedenog i kako prvostepena presuda nije donesena ni uz povrede postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je odlučiti kao u izreci a na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Gligorević Ruža